

Заповѣдайте, заповѣдайте!...

Ясно мартенско утро блестѣше. Радостно се усмихваше слънцето отъ синьото небе...

Ято скорци хвърчиха съ шумъ надъ земята.

Накацали долу, крещѣха имъ гарванитѣ:

— Закъснѣхте!... Закъснѣхте, господа пѣвци!...

Но скорцитѣ нѣмаха врѣме да спорятъ съ гарванитѣ. Уморени отъ пѣтя, тѣ бързаха по-скоро да се настанятъ на квартири, да си починатъ.

Нѣкои отъ скорцитѣ летѣха вече надъ селата и викаха:

— Ето, ето нашитѣ стари кжщички цѣни цѣленички!... А и новички има направени!...

Тѣ се раздѣлиха чифтъ по чифтъ: мъжки и женски, и всѣко отъ тия сѣмейства кацваше на дървото, дѣто имаше оставена кжщичка за скорци.

Стариятъ скорецъ Фиу-фиу и другарката му полетѣха къмъ голѣмата брѣза на край селото. На брѣзата висѣше хубава

малка кжщичка, много добра за тѣхъ.

— А може да е заета вече, ... — завика слѣдъ него съпругата му.

— Азъ не съмъ глупакъ, — отговори важно Фиу-фиу. — Есенесъ азъ самичекъ затворихъ вратата и взехъ ключа.

И той току-що стѣпи на площадката прѣдъ вратата на кжщичката, ето прѣдъ него изкочи Вrabчо — вратарьтъ, съ жена си — Вrabчовица.

— Заповѣдайте, заповѣдайте, господа, лѣтна кжщичка, дживъ-дживъ! — зачуруликаха тѣ и заскачаха наоколо имъ. — Отлична кжщичка!... И наемътъ не е скѣпъ! Само сто гжсеници и двацѣтѣ майски брѣмбари за цѣлото лѣто!...